

GEESTELIJK WERK

3 februari 1967

Goedenavond, vrienden.

Aan het begin van deze bijeenkomst wil ik er allereerst op wijzen, dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn. Men is wel eens geneigd, een uitspraak uit de geest zonder meer aan te nemen, maar althans hier vinden wij het aangenamer, wanneer u zich de moeite getroost zelf na te denken en uzelf een oordeel te vormen over alles, wat naar voren wordt gebracht. Het eerste deel van de avond hoop ik te besteden aan een verklaring, waardoor u duidelijk kan worden, waarom wij de laatste tijd in vele gevallen met invallers moeten werken en over een zeer beperkt sprekerscorps beschikken.

Ik geef hieraan de titel mee:

GEESTELIJK WERK

Wanneer op de wereld zekere tendenzen tot uiting komen, zoals op het ogenblik weer het geval is, worden enerzijds overal op de wereld de situaties helderder, scherper gedefinieerd, maar anderzijds zien wij, dat de reactie van de mensen op deze situaties onredelijker wordt. De tegenstellingen nemen steeds meer toe en misschien wel juist hierdoor, door deze nu eerst reëel en scherp erkende tegenspraken en tegenstellingen, geraken steeds meer mensen in verwarring. Normalerweise is dit niet zo ernstig, daar dergelijke verwarringen veelal tot wat gepraat beperkt blijven in hun gevolgen. Het ziet er echter naar uit, dat de verwarringen, die zich op het ogenblik overal voordoen en voor gaan doen, meer gewelddadige oplossingen met zich zullen brengen. Juist tegen dit vaak overmatig geweld tracht onze groep, als deel van de geheel zich daarop richtende Witte Broederschap te verzetten. Dit houdt in dat van al degenen, die bewaam zijn om met de mens contacten op te nemen, zij het langs deze weg of op welke andere wijze, dan ook een sterker beroep moet worden gedaan, zodat voor hen een grotere en ook vaak langduriger activiteit noodzakelijk wordt.

Zoals u misschien hebt kunnen constateren, hebben wij de laatste tijd met een betrekkelijk klein aantal sprekers gewerkt. Wij hebben getracht alle onderwerpen voor u zo goed mogelijk af te werken. Toch was er hier en daar een te kort aan mogelijkheid tot refereren en navragen. Ook t.a.v. de meest juiste spreker voor een bepaald onderwerp moesten wij vele concessies doen. Om u duidelijk te maken, hoe dit zo tot stand komt, zal ik trachten u een kort overzicht te geven van het geestelijke werk, dat de laatste 5 à 6 weken op aarde werd volbracht. Daarnaast zal ik trachten u een beeld te geven van hetgeen wij met dit ingrijpen en werken op aarde beogen. Al te vaak neemt men namelijk aan, dat de geest op aarde aan kan vallen, in kan grijpen en zeggen: "Ho, tot hiertoe en niet verder." Maar dit is een voorrecht, dat God alleen bezit. Daaraan kunnen wij niet tippen. Wel kunnen wij waarschuwen, trachten af te buigen en vooral proberen derde mogelijkheden te scheppen, waardoor een agressie wordt afgebogen van direct geweld en zo een meer constructieve vorm krijgt.

Voor u is op het ogenblik waarschijnlijk nog het grootste raadsel en probleem China en niet Yemen, ofschoon de oplossing in China reeds naderbij komt. In dit land is het voor ons voorlopig vooral van belang, dat wij progressieve en voor de mens belangrijke denkbeelden handhaven. U moet niet denken, dat in dit land een algemene omwenteling mogelijk is - al zou men dit misschien nog zo graag willen. Opstanden zijn er en komen er nog zeker, maar dit betekent nog niet, dat hiermede een omwenteling begint, waardoor de situatie in China - en daarmee ook voor de gehele wereld - zou veranderen. Het werk, dat wij hier doen, is dan ook in de eerste plaats conservatief. Wij moeten proberen bepaalde gunstige ontwikkelingen die daar ongetwijfeld vaak "bourgeois" genoemd worden - te behouden. Het gaat hier om ontwikkelingen waarbij niet meer het dogmatisch denken, maar vooral het logische denken en het technische denken bepalend kunnen worden voor hetgeen de mensen gaan doen.

Daarnaast ontplooit zich in dit China nog een ontwikkeling, die voor ons zeer interessant is. In het idealisme van vele jongeren en ook ouderen - vooral intellectuelen - openbaart zich iets, wat vergelijkbaar is met een werkelijke godserkenning en zelfs met godsdienstigheid, ook al wordt er over God niet direct gesproken. Dit laatste is trouwens inherent aan het wezen van het Chinese volk en zijn voorgeschiedenis. Indien wij in staat zijn, gezond denken en de haast godsdienstige gerichtheid op het welzijn van de medemens - en dus niet op de partij of een dogma - voor enige maanden in stand te houden, zo zal dit van zeer grote invloed kunnen zijn op alles, wat in de komende 5 à 6 jaren vanuit China gebeuren zal. Er is echter nog meer. Het zal u duidelijk zijn dat een China, dat innerlijk zo sterk verdeeld is als op het ogenblik, door het vinden van een oppervlakkige eenheid niet alle spanningen zal kunnen oplossen. Men zal de aanwezige spanningen naar buiten toe, buiten eigen rijk, moeten projecteren en daardoor een grotere agressie naar buiten toe aan de dag moeten gaan leggen, dan nu reeds het geval is. Men zal daarbij vooral de omliggende landen betrekken en daarnaast ook trachten zijn gezag op zee duidelijker te doen blijken.

Nu is het voor ons niet mogelijk op dit alles zonder meer een rem te zetten. Wel kunnen wij ervoor zorgen, dat deze uitingen niet tot een grenzeloos geweld aanleiding worden. Indien ik hier een woord uit de(?)vocabulary mag lenen: wij hebben niets tegen een confrontatiepolitiek. Een dergelijke houding tegen bv. Vietnam, Laos, Rusland e.d. interesseert ons niet zozeer. Dat is alleen maar een noodzakelijke spanning, die men naar buiten toe richt, omdat zonder dit, het gezag in eigen land niet gemakkelijk genoeg gehandhaafd kan worden. Indien het echter tot werkelijk ernstige gewelddadigheden zou komen moet met het ingrijpen van andere machten gerekend worden. Daarom reken ik Amerika - dat in feite reeds indirect slaags is - maar ook Engeland en het Gemenebest. Indien dit laatste gebeurt, is het een grote vraag, of de rest van Europa, Rusland inclusief, buiten het geschil zal kunnen blijven. Australië zou in dit geval zeker in het geschil daadwerkelijk gemoeid worden, terwijl daarnaast oorlogskreten en misschien zelfs burgeroorlog in Japan te verwachten is. Dit is niet wenselijk. Vandaar, dat in het deel van de wereld rond de Stille Oceaan wel zeer hard door ons gewerkt moet worden om enig evenwicht - vooral in China voorlopig - te handhaven en er zorg voor te dragen, dat de aanwezige constructieve mogelijkheden niet worden vertrapt onder de gezagsbehoefte van groepen of enkelingen. Dit klinkt zeer politiek, maar wij zijn geen politieke groepering; de Orde niet en zekerlijk ook de Witte Broederschap niet. Maar wanneer je je bezighoudt met de mens, zul je je ook moeten bezighouden met de dingen, die hem bewegen. Het zal u zonder meer duidelijk zijn, dat de zelfzucht, die steeds meer in de mensheid begint te spreken, een belemmering vormt voor een in de meest juiste vorm voortbestaan - gezien vanuit de geest - van de mensheid.

Wij hebben op het ogenblik nog andere zorgen gekregen. Ik denk daarbij ook aan de grote problemen, die reeds gerezen zijn en binnenkort nog rijzen zullen in Zuid-Amerika. Wij hebben hier geen bezwaar tegen een revolutie. Ik zou haast zeggen, dat in sommige van die landen de revolutie een jaarlijks terugkerend evenement vormt, te vergelijken met de races te Longchamps of de modeshows van Dior. Wij hebben echter wel bezwaar tegen een geheel gelijksoortige ontwikkeling van al die revoluties, zij het in de richting van één ultra-rechtse dictatuur. Gevaar hiervoor bestaat zeer zeker, terwijl bovendien in vele landen gevaar bestaat voor het ontstaan van een communistische dictatuur, die aanleunt tegen Castro en diens idealisme, maar een te grote pressie zou betekenen op de USA en Canada. Zoiets zou van genoemde zijden dan ook een ingrijpen uitlokken, waardoor oorlogshandelingen op grote schaal moeilijk meer vermeden zouden kunnen worden.

Ik spreek nu maar niet van Syrië-Israel, Egypte-Yemen, de crisesverschijnselen, die overal kenbaar worden enz. Het is wel zonder dit duidelijk, dat overal een neiging tot extremisme bestaat. Wij moeten er zoveel mogelijk voor zorgen, dat een middenweg bewandeld wordt. Daar wij op het ogenblik zeer veel gelijktijdig moeten volbrengen, vergt dit alles een zeer grote inzet van personeel - er zijn meerdere miljoenen geesten op het ogenblik in contact met uw wereld en bezig met dergelijke problemen (al zijn dit heus niet alleen leden van onze orde natuurlijk). Men doet hutje bij mutje en men zou zelfs kunnen spreken van een pacificatieleger van de United Spirits....

De grote moeilijkheid bij dit alles is natuurlijk de mens. Een mens bereiken is gemakkelijk wanneer hij openstaat voor de geest. Staat hij open voor de geest, dan kun je hem ook zonder

meer beïnvloeden, want dan is hij ofwel zeer bijgelovig - wat betekent, dat zo iemand met wat dreigingen en wat projecties zonder meer in het rechte spoor te brengen is -, ofwel hij is innerlijk reeds meer bewust en begrijpt iets van de wereld. In dit geval is hij zeer waarschijnlijk ook idealistisch genoeg om de noodzaak van hetgeen wij als ideaal nastreven te begrijpen en bewust daaraan zijn medewerking te willen verlenen. Het merendeel van de mensen is echter in deze dagen niet voldoende bijgelovig meer, om hiermede iets te bereiken. Er zijn nog wel vele uiterlijke vormen van bijgeloof, maar de mensen zijn toch reeds te zeer materialistisch - en vaak zelfs op egomane wijze materialistisch - ingesteld, om zich door het bijgeloof geheel te laten beïnvloeden. Dit betekent dat een weg, waardoor op eenvoudige wijze een directe beïnvloeding mogelijk zou zijn, in verreweg de meeste gevallen voor ons gesloten is. De mensen zijn ook niet geneigd veel naar ons te luisteren. Dit is begrijpelijk. Wij komen in strijd met allerhande bestaande en gevestigde belangen als kerken, staatsopvattingen, handelsbelangen en maatschappelijke structuren. Door spreken tot de mensen kan dan ook evenmin, zelfs indien er de mogelijkheid daartoe gevonden kan worden, veel bereikt worden.

Het komt er nu op aan de gevoelige eenlingen eruit te halen, waar wij maar kunnen, en dezen in hun handelingen steeds weer een weinig te beïnvloeden, zo weinig, dat dit net voldoende is om hun invloed op de omgeving en het resultaat van hun streven iets te wijzigen. Om u een voorbeeld te geven: in Tusuan(?) - dit ligt bij Sahntsi(?) - is nu een strijd tussen pro en anti Mao-groepen aan de gang. Een betrekkelijk kleine groep was in deze plaats aan de macht. Wij kunnen de plaats wel een stad noemen - zij heeft rond 60.000 inwoners. Hier was een geïsoleerde vesting van pro-Mao mensen. Dezen hadden de steun van een groep uit het leger. Men nam tegenstanders, waaronder voorname, gevangen, en wilde dezen onmiddellijk fusilleren. Zo dit werkelijk was gedaan, zouden onmiddellijk totale aanvallen op de stad plaats gevonden hebben, waarbij de vernietiging van een groot aantal mensen - 5000 tot 8000 naar schatting - onvermijdelijk zou zijn geworden. Het karakter van de strijd zou zich hierdoor geheel gewijzigd hebben en tot grote verwoestingen gevoerd hebben. Het gelukte echter een officier zover te beïnvloeden, dat hij deze mensen gevangen deed houden en niet terecht wilde stellen zonder voorafgaande veroordeling. Wat op de duur voor de gevangenen weinig verschil uitgemaakt zou hebben. Maar dit uitstel heeft een onberedeneerde aanval van slecht bewapende boeren voorkomen en geeft de mogelijkheid, althans een deel van de gevangenen, toch nog te bevrijden.

Wanneer de stad vanavond - morgen volgens uw tijdsrekening - tijdelijk door de anti Mao-krachten wordt veroverd, zullen hierdoor meer menselevens gespaard blijven, terwijl de stad minder schade zal oplopen en het feit, dat beide partijen "rechtvaardig" zijn geweest en zo geen aanzien t.a.v. elkander verloren hebben, een soort wapenstilstand mogelijk gaat maken. Dit voorkomt bombardement van de plaats; vliegtuigen hierdoor zouden beschikbaar geweest zijn - zodat hier geen al te langdurige strijd ontstaat. Wij menen, dat het mogelijk zal zijn hierdoor te voorkomen dat grotere groepen van legers gedurende 14 tot 15 maanden ten koste van de bevolking gaan opereren. Bepaalde vrijheidsgedachten, die voor ons belangrijk zijn, kunnen daardoor, zij het meer verborgen, voort blijven bestaan, terwijl een menselijker optreden een verdierlijking van de mensen helpt voorkomen in een gebied, dat bijna 3 maal zo groot is als Nederland. De tijd, die anders voor dit gebied een ondergang betekend zou hebben, zal nu kunnen worden gebruikt voor het tot stand brengen van ontwikkelingen, die ook, wanneer de regering de macht weer geheel in handen zal hebben, niet meer te niet gedaan kunnen worden. Dit alles werd mogelijk door een enkele man tijdig te beïnvloeden.

Een dergelijke operatie vergt echter veel arbeid. U denkt misschien: het ging hier om een enkele man, dus zou een enkele geest hier wel alles kunnen doen, maar zo iemand bereiken vergt meer, daaraan alleen zijn rond 400 entiteiten bezig geweest, terwijl de noodzakelijke beïnvloeding van de omgeving - zodat het bevel aanvaard kon worden - een veelvoud hiervan eiste. Meer dan 1000 entiteiten waren dus hiermede bezig en zijn grotendeels nog hiervoor actief. Toch betreft het hier slechts het beïnvloeden van één enkele sleutelfiguur. Daarbij hadden wij nog het voordeel, dat bij deze persoon wel sprake was van een zekere gevoeligheid, ofschoon er geen neiging bestond deze gevoeligheid te erkennen, en er langs redelijk banen gewerkt moest worden. Daarnaast moesten op het juiste ogenblik voor alle zekerheid - afgaande op de persoon en de familie, waaruit hij stamt - een aantal voortekenen gecontroleerd worden. Er moest gezorgd worden, dat zekere uitputting en rust in de onmiddellijke omgeving kon optreden

- daar anders immers het bevel niet zou zijn opgevolgd en dus alles voor niets geweest zou zijn. Waaruit wel blijkt, hoe groot een dergelijke operatie in feite is, zelfs al gaat het maar om het tot stand brengen van één enkel klein - zij het voor ons belangrijk - feit. Dag na dag worden honderden van dergelijke beïnvloedingen tot stand gebracht. U zult daarvan niet veel horen, en in de geschiedenisboeken zult u hoogstens later kunnen lezen, dat deze of gene opeens een onverwachte, maar later geniaal blijkende beslissing nam. Misschien vermeldt men zelfs, dat iemand zoh op een gegeven ogenblik grootmoediger en menselijker toonde, dan men van die mens ooit had kunnen verwachten onder deze omstandigheden. Maar daarbij blijft het dan toch wel.

Dit is dus ons werk. Wanneer er nu bij ons entiteiten zijn om logische gedachtengangen op te bouwen en sterk te projecteren - of in sommige gevallen pseudo logica, daar deze voor vele mensen nog veel belangrijker is dan echte logica - zo zult u begrijpen, dat hen de leiding van een dergelijk project wordt opgedragen. En aangezien de Orde een van de groepen is, die steeds weer heeft getracht zich op het redelijke denken te baseren en daarbij zowel in het gebruik van rechtlijnige logica, wetenschappelijke logica als pseudo logica heeft bekwaamd, zijn vele van onze normale sprekers op het ogenblik voor andere taken opgeroepen. Wat betekent, dat zij als sprekers voor enige tijd of zelfs voor langere tijd zijn uitgeschakeld. Indien u uw eigen bijeenkomsten in dit verband beziet, zo kan men de volgende vergelijking maken. De bijeenkomsten zijn voor de zo ingezette geest zoiets als Tokio voor de soldaten tijdens de acties in Korea: degenen, die aan dit werk deelhebben, komen soms wel tot u spreken, maar zij doen dit dan voor hun plezier, om wat uit te rusten. Zodat u zich zelfs nog gelukkig kunt prijzen, op deze wijze mede te werken aan de recuperatie van hun geestelijke krachten.

Veel belangrijker is echter voor ons de houding, die u aanneemt tegenover alles, wat zich op het ogenblik afspeelt, uw eigen geestelijke reactie en de achtergrond van uw eigen geloof en denken. Want een strijd tegen alles, wat er op het ogenblik op aarde verkeerd is, kun je als geest natuurlijk altijd wel voeren, maar hoe moet het verder, wanneer er nergens op aarde een voldoende juiste geestelijke achtergrond is, via dewelke het gemeenschappelijk bewustzijn van de mensheid beïnvloed kan worden? Er zijn mensen genoeg, die geestelijke torens van Babel willen bouwen. Zij zijn echter meestal te lui, om daarvoor eerst voldoende stevige fundamenten te leggen. Zij zijn dan teleurgesteld en verbaasd, wanneer hun toren van mooie filosofische idealen schever zakt dan de toren van Pisa en met een elegante zwaai zichzelf tot een praktische puinhoop reduceert. De impulsen, die gegeven kunnen worden op het actieterrein, kan de geest heus wel hanteren. Maar wat zij niet kan doen, is, in de mensheid of een deel daarvan een voldoende rust scheppen, zodat een geestelijke opbouw mogelijk wordt. Het zou gemakkelijk zijn, indien wij, zoals Jezus op het meer van Tiberias, tegen de geestelijke stormen zouden kunnen zeggen: "Wees stil", en ze daarmee inderdaad tot stilte zouden kunnen brengen. Maar indien wij zoiets doen, krijgen wij alleen op het bevel nog meer protesten en onrust. Indien u dus mede wilt werken bij dergelijke geestelijke projecten of wilt helpen een achtergrond te scheppen, waaruit een hernieuwde geestelijke ontwikkeling op aarde mogelijk wordt, is het wel van belang, dat u in de eerste plaats innerlijk rustig bent.

Angst heeft in deze dagen weinig zin. Je bent of bang voor iets, wat toch niet komt, dan wel is het er reeds en is het reeds voorbij, voor je bemerkt hebt, dat het er was. Angst heeft weinig zin. Angst voor het bestaan kan in deze dagen alleen maar gebaseerd worden op retenties, die men koestert t.a.v. het bestaan. Want zeker in uw omgeving is het ondenkbaar, dat een mens van honger en ellende omkomt, tenzij hij dit zelf veroorzaakt. Men kan het wat minder aangenaam hebben, dan hij wenst, maar u kunt heus wel in leven blijven. Er is geen reden om te vrezen, dat u werkelijk te veel zoudt verliezen. Er is ook geen reden om bang te zijn voor deze of gene politieke richting. Het heeft bv. geen zin bang te zijn voor een enkele z.g. fascistisch gerichte partij, want wanneer je je daarop blind staart, zie je de fascistische tendenzen in het streven van de tien andere partijen niet meer. Het is zelfs dwaas je zorgen te maken over machtsmisbruik, zolang u de wereld wilt laten, zo zij is. Want de huidige wereld is gebaseerd op evenwichten, die alleen door machtsmisbruik in stand gehouden kunnen worden. Men maakt zich vaak zorgen over dingen, die in feite niet bestaan, of reeds lang aanwezig zijn. Bang voor een crisis? Die is er al lang. Tegen de tijd dat u meent, dat de crisis er nu werkelijk toch wel is, is zij alweer bijna voorbij. Het "geleide" karakter van uw staat en leven brengt met zich, dat u de werkelijke toestand pas kunt gaan beseffen, wanneer zij reeds bijna voorbij is, terwijl de

reacties van het geheel eveneens sterk vertraagd optreden. Kort en goed: er is weinig reden u in materiële belangen te storten en u daardoor nog onrustig te laten maken ook. Indien u aanneemt, dat het leven op deze wereld ergens zin heeft, indien u gelooft, dat er altijd wel mensen zullen zijn, die goed kunnen zijn en reageren, indien u aanneemt, dat er een Kracht bestaat, die ook u kan helpen om goed te handelen en te reageren, dan bent u al een heel eind op streek. Voor ons vormt u dan een soort achterland, of een soort reserve, waarmede gewerkt kan worden, waaruit geput kan worden en waardoor de geest haar juiste contact met de mensheid kan herstellen. U geeft ons daarnaast een steeds breder wordend gebied, waarin voldoende innerlijke rust aanwezig blijft. Ongeacht alle tegenstellingen en problemen zal hierin een ingrijpen van de geest niet noodzakelijk zijn.

Onze predicties voor het komende jaar zijn de meesten onder u wel voldoende bekend. Het komende jaar zullen wij allen rekening moeten houden met het voorkomen van veel geweld en zelfs van oorlogshandelingen. Ofschoon wij ons op het ogenblik nog voornamelijk bezighouden met Zuid-Azië en Zuid-Amerika, moeten wij er reeds nu mede rekenen, dat vele toestanden in Afrika binnen enkele maanden werkelijk kritiek gaan worden, zodat ook hier zoveel mogelijk geesten aan het werk zullen moeten gaan. Dit klinkt pretentief. De meesten onder u kennen ons langer en nemen dit alles wel aan, maar iemand die zoiets voor het eerst hoort, zal zich afvragen, of dit alles nu een sprookje is, of dat er misschien toch enige waarheid in schuilt. Ik kan alleen maar zeggen, dat dit alles waar is en dat voor u de mogelijkheid ook bestaat dit te constateren. U zult de juistheid van het gestelde na kunnen gaan aan de hand van berichten die u bereiken. U zal de juistheid van ons werken kunnen afleiden uit berichten, die wij u doen toekomen; lang voor zij u bereiken, zodat wij u reeds voorlichten over feiten, voordat wij volgens menselijke redelijkheid en menselijke middelen daarvan op de hoogte hadden kunnen zijn. In dit verband verwijs ik u naar onze lezing, waarin wij de toestanden in China en de huidige ontwikkelingen, lang voordat daarvan hier enige kennis mogelijk was, niet alleen voorspelden, maar ook hebben ontleed in hun beweegredenen en achtergronden. Waaruit moge blijken, dat de geest toch wel iets meer kan dan u. U moogt dus wel aannemen dat zij ook iets meer kan doen, dan voor u logisch is. Maar zelfs, wanneer u in de geest en haar werken maar half of zelfs niet gelooft, kunt u beseffen, dat hetgeen wij u vragen, uzelf en uw wereld zeker niet zal schaden. Het kan hoogstens voor u de zaak beter maken, dus waarom zou u het niet eens proberen?

In al het voorgaande spelen, al noemde ik deze niet afzonderlijk, ook kosmische krachten mee. Wij zien op het ogenblik onder dergelijke invloeden een scherpe uitbreiding van de leringen van de laatste Wereldleraar, waarbij als doel hiervan wel mag gelden een scheppen van enig evenwicht in het zuiden van Azië. De invloed van de laatste Wereldleraar begint nu ook door te sijpelen naar de Arabische wereld. Dit is niet alleen maar een kwestie van toeval of een werken der leerlingen, die nog in de stof verkeren. Het is wel degelijk een bewust werken vanuit geestelijke en hogere krachten, waarbij persoonlijkheden van de hoogste geestelijke niveau's zijn ingeschakeld. Het gaat er om ook daar een rustpunt te scheppen en dit, hoe dan ook, te handhaven. Vanuit ons standpunt is dit wel zeer belangrijk, daar situaties als op het ogenblik in en rond Yemen bestaan, kunnen voeren tot zeer verrijkende krijgshandelingen. Bedenk, dat hierbij internationale belangen zijn gemoeid, die een ingrijpen van grotere staten waarschijnlijk maken en daarmee ook een meer directe inmenging van het Sovjetblok. Wil men gevaar voor een grotere oorlog vermijden, dan zullen dergelijke problemen opgelost of tenminste in werking beperkt moeten worden. Wat dit betreft, ook de tegenstellingen tussen India en de Pakistan is gegroeid. Wij zien de conflicten ook daar dag na dag groter worden. Indien wij er niet in zouden slagen hieraan paal en perk te stellen, zodat het zou komen tot oorlogshandelingen tussen India en Pakistan, dan zou dit betekenen dat, zo China in staat is toe te slaan, het een grote stap naar de algehele beheersing van Azië kan zetten. En dit maakt weer een verder ingrijpen van Amerika waarschijnlijk. De Sovjetstaten kunnen dan, of zij willen of niet, daarbij niet meer neutraal blijven, al zouden zij misschien er de voorkeur aan geven, dat China zou verliezen. Daarvoor zijn hun volken nog niet rijp genoeg.

U ziet dus, dat het voor u werkelijk belangrijk is ons de nodige rust, een voldoende geestelijke achtergrond op aarde te geven. De ziel der mensheid moet steeds meer openbloeien. Zij moet steeds meer leren begrijpen van haar eigen bestaan, en dit is met alleen maar geweld niet mogelijk. Geweld heeft zeker zijn nut. Strijd is op aarde een van de belangrijkste middelen om

geestelijk en materieel tot vooruitgang te komen. U moet dus niet denken dat de ODV of de Witte Broederschap alle geweld op aarde te niet zouden willen doen. Maar op het ogenblik, dat geweld uit de hand gaat lopen, zodat het tot een zinloze vernietiging wordt, waaruit geen verdere resultaten te verwachten zijn, zelfs geen geestelijk rijpingsproces, is verzet daartegen voor ons een noodzaak geworden.

Wat onbeperkt geweld betekent, hebben wij weer kunnen zien in de laatste wereldoorlog. Ook toen hebben wij ons best gedaan en veel werk verzet. Hierbij kwam nog de noodzaak veel aandacht te besteden aan entiteiten, die plotseling en vaak in grotere groepen overgingen, zover dezen uit het algehele duister gehouden konden worden. Zelfs nu is men nog bezig om groepen die om de een of andere reden door haat waren bevangen of een te groot schuldbewustzijn hadden, vanuit de wereld van schaduwen tot het Licht te brengen. Wij zouden voorlopig een dergelijke reeks van problemen, naar ik vrees, niet geheel aan kunnen, wanneer deze zich op kort termijn voor zouden doen. Wij hebben eenvoudig niet de kracht en de middelen om dit alles vanuit onszelf geheel op te lossen. Tot op heden hebben wij vanuit de hogere wereld niet voldoende extra krachten en vermogens verkregen, om in deze richting al het wenselijke te verrichten. Dat kan natuurlijk nog komen, maar nu is het er niet. Wij zijn dus net als u: wij moeten werken met de middelen, die wij hebben. Daarnaast vertrouwen wij natuurlijk op God, zodra wij zelf niet meer verder kunnen. Maar voorlopig kunnen wij nog verder.

Indien wij echter de opgenomen taak uit eigen middelen willen blijven volvoeren, zullen wij ook een beroep moeten doen, een steeds sterker beroep op degenen onder u, die reeds enigzins geestelijk bewust zijn. Zelfs onder u zullen er enkelen zijn, al zijn het er niet veel, die deze eigenaardige roep in de laatste tijd hebben bemerkt. Zij hebben zich aan de ene zijde vaak door het kwaad omringd gevoeld en aan de andere kant het denkbeeld gehad, dat er in hen enig Licht, enige kracht aanwezig was, zodat zij iets moesten en konden doen, al weten de meesten nog niet precies en bewust, wat. Men kan nu stellen, dat dergelijke gevoelens en ervaringen voort kunnen komen uit de omgeving en de omstandigheden, zodat hiervoor een psychologische verklaring mogelijk is. Maar in ieder geval scheidt het voor ons een achtergrond, waartegen wij beter kunnen werken, waaruit wij krachten kunnen putten. Zelfs zijn er nog nu mogelijkheden om degenen, die tot bijzonder geestelijk werk op aarde of in de sferen in staat zijn, verder op te voeden en hun gaven voor hen te activeren. Overigens heeft dit niets te maken met inwijding. Het is alleen maar een versneld opleiden van geschikte hulptroepen, omdat wij vrezende deze hard nodig te hebben, voor de tijd veel verder is gedraaid.

U zult nu wel begrijpen, dat er voor "goede sprekers" vaak niet veel mogelijkheden overblijven, zelfs al zou het voor u veel aangeamer zijn, wanneer een van onze topsprekers hier tot u zou komen om u met vele fraaie metaforen duidelijk te maken, hoe de kosmos in elkaar zit. Op het ogenblik kunnen wij u echter alleen die spreker geven, die op het ogenblik toevallig vrij is. Deze kan in vele gevallen uit een soort geestelijke bibliotheek putten, een punt, waarin veel van gezamenlijk geestelijk weten aanwezig is. En daarmee moet men het dan maar doen. Op bijeenkomsten betekent dit, dat wij zeer snel en spontaan moeten reageren, ook al hebben wij, dankzij het verschil in tijdschaar, wel de mogelijkheid om te overleggen wat wij willen zeggen. Ik betreur het - voor u -, dat dit in kan houden, dat een spreker, waarop u gerekend had, niet op komt dagen, dat een bepaalde belofte in deze dagen niet geheel vervuld kan worden enz. Maar u kent nu de reden daarvoor.

Wat wij verder gaan doen en hoe wij ons het verdere verloop der dingen voorstellen, kan ik u ook nog wel zeggen. Begrijp echter wel, dat dit niet 100% zeker vastligt. Wij nemen aan, dat wij de ernstige ontwikkelingen van heden baas zullen kunnen worden in ongeveer twee weken. Dan is gedaan, wat gedaan kan worden. Er volgt dan een periode, waarin wij gemakkelijk onze normale contacten met de mensen weer op kunnen nemen. Tevens hopen wij dan weer meer tijd - of moet ik zeggen ruimte - te hebben om met hogere geestelijke waarden contact op te nemen in meer bewuste wijze. Wij nemen aan, dat hierna een soort rustpauze intreedt, waarin wij hoofdzakelijk met enkele natuurrampen te maken zullen krijgen, dit is voor ons nooit zo erg. De rust zal aanhouden tot ongeveer de derde week van maart, in welke tijdproblemen in Afrika opeens meer acuut gaan worden. Ook nu is er daar natuurlijk wel veel onrust, maar in genoemde periode staat men op een grenspunt. De vraag is dan of men zich nog enige tijd zal

kunnen redden in het kader van de nu reeds lopende ontwikkelingen dan wel of er een omslag zal plaats vinden naar links of rechts, met alle gevolgen van dien voor de gehele wereld.

Onze bemoeiingen daar zullen vooral in het begin een zeer grote inzet vergen, daar wij in dit continent vooral een beroep zullen moeten doen op het bijgeloof. Afrika is een van de terreinen, waar wij op het ogenblik nog met verschijnselen kunnen werken - wat in vele andere landen nu niet zo goed meer mogelijk is - zodat wij via dergelijke verschijnselen bepaalde acties kunnen beperken, té erge moordpartijen kunnen afremmen of tegenhouden enz. Wij zullen er zo ook in staat zijn, waar moorden niet te voorkomen zijn, er in ieder geval op toe te zien, dat de goede mensen vermoord worden. Het klinkt misschien niet menslievend, maar er zijn in Afrika op het ogenblik groepen en mensen, die er volgens ons beter niet zouden kunnen zijn. In de geest kunnen wij deze entiteiten misschien gemakkelijk helpen, maar in de stof zijn zij zozeer aan bepaalde belangen en instellingen gebonden, dat zij, wat er ook gebeurt, niet anders meer kunnen dan eenzijdig en onmenselijk reageren. Zij zouden aan elke afwijking van de eenmaal aanvaarde weg, volgens eigen begrippen - en stoffelijk - ook werkelijk ten gronde gaan. Wij nemen aan, dat wij hieraan twee maanden lang werk zullen hebben met een steeds afnemende bezetting. Wij hopen u dus tijdens deze periode normaal van goede sprekers te kunnen voorzien en met enkele uitzonderingen misschien, al onze verplichtingen tegenover u en anderen geheel na te kunnen komen. Een voordeel is de in deze tijd bestaande mogelijkheid, vooral de meer mystiek ingestelde mensen, iets van het gebeuren en werken mede te laten beleven, zodat wij van hen een meer actieve bijstand kunnen ontvangen, wanneer dit nodig zou zijn.

Rond augustus verwachten wij zelfs zeer veel moeilijkheden. In hoeverre de Orde hierbij geheel ingezet zal worden, weet ik niet. Dat is tevoren voor ons moeilijk te overzien. Wel kunnen wij aannemen, dat van augustus tot oktober wij in onze vrijheid van werken en bewegen vaak belemmerd zullen zijn. In die periode zullen wij voortdurend wel bezig zijn gewelddadigheden in omvang te beperken en zelfs zo hier en daar tegenvuurtjes stoken om te voorkomen, dat een wereldbrand de menselijke beschaving geheel zou verteren. Ook zullen wij in die dagen genoeg moeten nemen met de mensen in de stof, die reeds tot een actief aandeel in ons werk zijn gekomen, daar het niet aan te nemen is, dat de Witte Broederschap in die periode de mogelijkheid zal vinden meer mensen in de stof tot zich te brengen en hen bewust te maken van hun eigen mogelijkheden en geestelijke krachten. Ten hoogste kunnen wij als extra hier hopen op de innerlijke rust en geestelijke aanvaarding van groepen in de stof, die nog niet in staat zijn bewuste medewerking te verlenen. Dergelijke groepen zullen ons zo, vaak een, zij het niet gerichte, maar voor ons toch wel bruikbare kracht ter beschikking kunnen stellen.

Na deze tendens zal het op aarde wel weer wat rustiger gaan worden en voor de meeste mensen ook weer wat aangenamer. De winter zal nog wel veel natuurgeweld met zich brengen en zo hier en daar onaangename toestanden, maar dat acht ik normaal, daar dit altijd wel ergens gebeurt. De grote gewelddadigheden en grote oorlogsdreigingen kunnen voorkomen worden. Maar wij kunnen, naar ik meen, door al deze bemoeiingen voorkomen, dat 1967 het jaar van een wereldoorlog wordt. Mede kunnen wij hierdoor, naar ik meen, verhinderen, dat ook het jaar 1972 in plaats van een jaar van opbouw een jaar van vernietigingen zou worden. Alle reserve aan tijd en kracht, die wij nu kunnen winnen, betekent, dat een wereldoorlog, die niet met economische middelen, maar met wapenen zal worden uitgevochten, voorkomen kan worden en dat alle gevaar voor te uitbundig geweld kan worden beperkt. Een opbouw van langere duur wordt hierdoor mogelijk.

Het is mij bij dit alles niet mogelijk u enig werkelijk inzicht te geven in het werken en optreden der grote geestelijke en Lichtende entiteiten waarmede wij in verbinding staan. In sommige gevallen treden zij op als een soort aanvoerder, in andere gevallen fungeren zij eerder als een soort staf, terwijl er zelfs geestelijke krachten uit net hoogste Licht zijn, die men misschien het beste zou kunnen beschouwen als een soort computers, daar zij elk probleem in de kortst mogelijke tijd voor anderen ontleden in zijn werkelijke bestanddelen en aan de hand hiervan raad en antwoord kunnen geven. Dat vanuit de hoogste sferen ook nog in vele geestelijke werelden onderricht gegeven wordt, dat vanuit de geest bovendien nog gewerkt wordt met en volgens de normen van hen, die aan de aarde gebonden zijn en die in het duister leven, zo het, waar zij dit verlangen, hen de mogelijkheid gevende naar Lichtere werelden over te gaan en in

ieder geval hun invloeden op aarde beperkende, is eveneens een feit waarover ik u in dit kader geen voldoende uitleg kan geven.

Kort en goed: wij hebben het op het ogenblik erg druk en het ziet er naar uit, dat wij het nog veel drukker zullen krijgen. Ik hoop, dat dit veraal voor u een verklaring en verontschuldiging inhoudt, zodat u meer geduld met ons zult hebben, wanneer er eens iets gezegd wordt, wat beter anders had kunnen worden geformuleerd enz. Indien u vragen wilt stellen, ben ik bereid daarop nu in te gaan.

Vraag: Hoe is het in feite in China? Hier weten wij alleen maar, dat er een geschil bestaat tussen Mao en zijn tegenstrevers.

Antwoord: Is het zo belangrijk meer te weten? Er zijn in ieder geval vier hoofdgroepen, die met elkaar op het ogenblik een vreemd spel om de macht spelen: Mao met de dogmatici, de technisch economische groep, die verbetering van levensomstandigheden en productie nastreeft, doch zich door de partijdigheid te veel belemmerd gevoelt, de boeren plus de intelligentia, die zoeken naar meer rust om eigen werk te doen. Zij worden door beide andere groepen gestoord en zijn in feite tegen beide andere groepen in verzet gekomen. Ten laatste het rode leger. Dit in zich valt uiteen in een vijftal verschillende groepen, waarin hogere officieren strijden om rang en macht. Het leger als geheel zoekt echter vooral eigen onaantastbaarheid te behouden. Het wordt hierin belemmerd door de banden van de soldaten met de andere genoemde groeperingen. Zover het een werkelijke en naar buiten toe kenbare strijd om de macht is, zijn alleen de eerste twee groepen goed kenbaar, daar de beide andere, in wezen sterkere groepen, alleen ten doel hebben eigen wezen en mogelijkheden te handhaven. De situatie is dan ook veel ingewikkelder, dan met enkele woorden duidelijk kan worden gemaakt. Er zijn bv. groepen van de rode garde, die in wezen pro Mao zijn, maar gelijktijdig ingrijpen tegen de bedoelingen van de regering en zo andere pro Mao-groepen in feite bestrijden. Er zijn gebieden, waarin boeren en intelligentia kozen voor Mao, maar gelijktijdig roodgardisten aanvallen, omdat dezen hun levenspatroon te zeer verstoren door de wijze waarop zij de leer van Mao willen komen brengen. Ik laat dan de vreemde situatie nog maar buiten de schouwing, die ontstaan is door de pogingen van Rusland, bepaalde groepen te bewapenen.

Beschouw echter dit alles niet als een teniet gaan van de eenheid van China naar buiten toe of een afnemen van de macht van China. Dit land is altijd verdeeld geweest, maar reageert tegenover de buitenwereld toch steeds weer als een werkelijke eenheid. Op het ogenblik gaat het er om intern een compromis te vinden, waardoor de technici en economen hun ontwikkeling voort kunnen zetten, terwijl de dogmatici hun aanzien niet verliezen, en de boeren en intelligentia de mogelijkheid krijgen eigen bestaan en werken, dat voor het geheel vaak zeer opbouwend is, voort te zetten. Zodra dit evenwicht bereikt is, zal het leger bereid zijn zich te beperken tot een opeisen van zijn aandeel: een groot aandeel in hetgeen de andere groepen tot stand brengen en zich verder rustig houden. Voor de buitenwereld ligt de moeilijkheid vooral in de idealisten onder de jeugd - en er zijn er vele - die met een dergelijk compromis geen rekening willen en kunnen houden: zij eisen een feitelijke revolutie, die op het ogenblik door geen van de genoemde groepen geduld kan worden. Het zal zeer moeilijk zijn dergelijke elementen op opbouwende wijze weer in de gemeenschap in te passen, zodat een groot deel van hen in het leger zal worden opgenomen, eerst als nevenafdeling later echter als werkelijk deel. Dit vereist echter bij het leger de neiging zich achter het dogmatisch gezag te scharen. Daaraan ontbreekt het hier en daar. Daarom zal men spanningen naar buiten toe scheppen, waardoor een beroep op het leger kan worden gedaan. De jongeren worden dan ingezet aan de grens, krijgen de mogelijkheid als vrijwilliger te gaan vechten in bv. Vietnam en worden zo opgeruimd. Want men streeft er naar de gevaarlijke en consequente elementen op te ruimen op een wijze, waardoor men de anderen hun idealisme niet ontnemt. Voor ons in de geest is een dergelijke oplossing niet aanvaardbaar, zodat wij aansturen op een ander compromis, waarbij de dogmatici en de technocraten gelijkelijk aan aanzien inboeten, zodat de macht voorlopig meer bij het volk komt te liggen. De nu heersende macht van een te kleine bovenlaag moet verstoord worden, zodat, zover dit in een éénpartijwereld mogelijk is, een meer democratisch bestel kan ontstaan. Dan zou het mogelijk zijn de geestelijke opbouw in China in de hand te nemen en de geestelijke contactmogelijkheden te vergroten. Is dit voldoende?

Vraag: Komt het machtsevenwicht in Azië hierdoor niet in gevaar?

Antwoord: Dat wordt wel een zeer complexe zaak. De verhoudingen liggen heel anders, dan men wel hoort en veronderstelt. Zo hoort men bv., dat China Tibet heeft opengelegd en beheert op een voor China goede wijze. Maar daarbij ziet men toch wei iets over het hoofd: de Tibetaanse handel, die vroeger voor een groot deel in handen van de kloosters was, had altijd reeds grote invloed op de aangrenzende provincies in China, waarbij niet alleen van een materiële, maar ook wel degelijk van een magisch, geestelijke beïnvloeding gesproken kan worden. Deze invloed heeft China nooit te niet kunnen doen. Wel heeft men de theocratie kunnen vernietigen en daarvoor in de plaats de communistische ordening kunnen brengen, maar men kon dus niet voorkomen, dat vele waarden van die orde a.h.w. geperverteerd werden door de magische procedures van de Tibetanen. Het gevolg is, dat het er in China in het westen heel anders uitziet dan in het oosten. In het westen bestaat grotere neiging tot het nemen van bepaalde vrijheden en rebellie tegen de partijdirectieven. Dit is een van de redenen, dat men vreemdelingen tot deze gebieden zelden of nooit toegang verleent.

Verder gaat men beseffen, dat er tussen China en de noordelijke gebieden als bv. Buitenmongolië grote tegenstellingen bestaan. Dit gebied was immers meer op de Siberisch-Russische beschaving georiënteerd en is daar dan ook niet altijd geneigd het verwaand lijkende optreden van zuidelijke gezaghebbers zonder meer te aanvaarden. Al bouwt men langzaam een grote industrie op in deze streken, zo is een zeer groot deel van de bevolking toch nog nomadisch, zodat een beheersen door het gezag er niet goed mogelijk blijkt. Het gehele noorden van het rijk leed tot voor kort onder een ernstige hongersnood. Al is daarvan - volgens Chinese normen - geen sprake meer, vanuit westers standpunt komt men juist daar nog zeer veel tekort, zelfs wat voeding betreft. Nu komen vele soldaten juist uit dit noorden. Dit betekent niet alleen, dat men als militair, met gezag ook over het transport apparaat, men meer dan noodzakelijk is als persoonlijk bezit naar het noorden brengt, maar daarnaast, dat men meer dan redelijk is voor zich pleegt op te eisen. Hierdoor ontstaan controversen. Ik kan nog verder gaan, maar hiermede zult u reeds beseffen, hoe verward de situatie vanuit westelijk standpunt steeds is geweest en is, en welke moeilijkheden er voor de regerende bestaan.

Vraag: Volgens u zou de agressie zich eerder op de zuid-oostelijke dan op de zuid-westelijke grenzen gaan richten?

Antwoord: China heeft meerdere redenen om zich voorlopig niet direct op Oost-Pakistan en India te storten. Dit zou een direct conflict met de westelijke machten betekenen. Allereerst zou men dan Hongkong en Macao uit moeten schakelen, maar ook Japan. Want een dergelijke oorlog zou een ingrijpen van de USA en waarschijnlijk een afzijdig blijven van Rusland inhouden. Zou men Japan niet uit kunnen schakelen, dan betekent dit, dat alle grote Chinese steden binnen het bereik van Amerikaanse bombardementsvliegtuigen liggen. Hierdoor zou een groot deel van het gouvernement en de nu actieve grootste bronnen van productie, welvaart en ontwerpen uitgeschakeld worden. En zelfs de Chinezen beseffen nu wel, dat je met meerderheid van manschappen alleen een dergelijke oorlog niet kunt winnen, je hebt wapens, artillerie, vliegtuigen, tanks nodig om enige kans te maken. Het is dus eenvoudigweg verstandiger voorlopig alleen kleinere conflicten te zoeken, waarbij getalsovermacht nog wel van belang kan zijn, terwijl geen tegenstand uit eigen kamp - Rusland - verwacht kan worden.

Vraag: U zegt, dat in '67 geen oorlog met China uit zal breken. Er is echter een voorspellend vers, dat begint: "en mille neuf cent enz. viendra du ciel enz." Wat te denken van de voorspelling, die een uit de lucht neerdalen van Sjiitische volkeren op Parijs inhoudt?

Antwoord: Dit is een van de vele verzen van Nostradamus, waarvan, zoals meestal, de interpretatie heel moeilijk is. Er staat bv. nergens in het vers, dat die neerdaling gewelddadig zal zijn. En als u de zaak eerder probeert te zien vanuit het vechten om machtsevenwicht en verdragsevenwichten, zoals dit zich op het ogenblik nu eenmaal ontwikkelt, zou men zich voor kunnen stellen, dat Parijs in grote moeilijkheden komt, terwijl uit de lucht vele vreemden - maar waarschijnlijk eerder diplomaten dan krijgers - naar Frankrijk komen; mogelijk is hierdoor of ontstaat hierdoor een grote chaos. Vergeet bij de duiding niet, dat de voorspellingen van

Nostradamus niet alleen op landen, maar zelfs voornamelijk op personen gebaseerd zijn, terwijl daarnaast symbolen worden gebruikt, die landen zouden kunnen weergeven, maar niet altijd onmiddellijk in hun juiste samenhangen te stellen zijn. In een ander vers lezen wij bv. - vrij vertaald - "Wanneer de beer de verdeelde adelaar benadert, zal de muur vallen. De rode vloed zal terugstromen en zichzelf verteren enz.enz." Men wil ook dit vers wel op 1967 betrekken, maar werkelijke redenen buiten eigen verwachtingen en angsten heeft men daarvoor niet. Het is dan ook heel erg moeilijk om aan de hand van deze in quatrijnen neergelegde visioenen te zeggen: dan en dan komt er een wereldoorlog, of zal er dit of dat gebeuren. Hoogstens kun je later zeggen, kennelijk werd hierdoor dit of dat bedoeld. Ik hoop, dat dit voldoende is.

Vraag: Werd niet reeds in 1964 door de Broederschap een oproep gedaan om groepen en centra te vormen, waaruit geestelijke hulp gegeven zou kunnen worden?

Antwoord: Inderdaad, die groepen zijn zelfs gevormd. Meerdere centra zijn zelfs nu nog enigzins in opbouw, maar allen nemen uit de aard der zaak reeds in meerdere of mindere mate deel aan de door mij geschetste geestelijke werkzaamheden. Er zijn echter vele mensen, die toen nog niet rijp waren voor een deelnemen aan geestelijke arbeid en dat is nu juist de moeilijkheid: dezen kunnen niet worden opgewerkt, tot zij bewust en actief deel kunnen hebben aan het geheel. Er is eenvoudig geen tijd en personeel voor. Je zou dan ook kunnen zeggen: de werving en opleiding van recruten is voorlopig gestaakt, tot meer geschoolde troepen voor die opleiding weer beschikbaar zijn.

Ik besluit nu met een korte verklaring. Uit het voorgaande heeft u kunnen begrijpen, dat wij geestelijk een moeilijke, maar vaak ook zeer dankbare, strijd moeten voeren. Alle menselijke leed, mismoedigheid, onverschilligheid, alle niet noodzakelijke of onvermijdelijke gevoelens van menselijke nutteloosheid of verlatenheid zijn schadelijk in deze strijd: zij doen een beroep - bewust of onbewust - op de geest en zullen zo medestrijders als kleinere entiteiten, die zich normaal geheel aan onze taak zouden wijden, er toe brengen die bezigheid te laten rusten om zich op aarde met de hunne bezig te gaan houden. Het is daarom van belang, dat u in de komende maanden tracht elkander zoveel mogelijk steun en troost te geven, waar dit maar mogelijk is. Belangrijk is het, dat u probeert zelf steeds zo blijmoedig mogelijk te zijn en zich niet laat imponeren door de ontwikkelingen van politiek, economie e.d., maar rustig blijft en in eigen leven en omgeving doet, wat u kunt, zowel voor anderen als uzelf. Door zo te handelen en, zo u kunt en wilt, zo nu en dan eens te mediteren over Goddelijk Licht en Goddelijke Krachten, zult u onze strijd aanmerkelijk kunnen verlichten. U zult dan voorkomen, dat er voor u en in uw omgeving ontwikkelingen zich voordoen, die de geest anders zou kunnen verhelpen, waardoor u echter nu wel alleen voor de moeilijkheden zoudt komen te staan. Mag ik u dus verzoeken, zover u kunt, met dit laatste rekening te houden. Ik dank u voor uw aandacht.

Goedenavond, vrienden.

VRAGENRUBRIEK

Vraag: Wat was de oorzaak van de ondergang van de Mayabeschaving?

Antwoord: De Mayabeschaving ging ten onder door de Tolteken. Deze Maya's kwamen uit het zuiden en vormden een regerende groep in Mexico en vele andere staten. De vermenging met andere stammen deed de Azteekse beschaving ontstaan, waarin echter de Mayacultuur bijna geheel bewaard bleef. Later komen uit het zuiden de veel bloeddorstiger en primitievere Tolteken. Zij perverteren de instellingen en gebruiken, die wij als Mayacultuur kunnen beschouwen zeer snel. Wegennet, bodediensten, landbouwgebruiken, gezagsverdeling via de tempels blijven wel gehandhaafd, maar in de plaats van de kennis, die bij de Maya's bestond, stelt men bijgeloof. Het Mayaschrift, dat niet alleen de z.g. knopenboekhouding omvat, maar ook een beeldschrift, raakt al snel in de vergetelheid. Legendes worden steeds belangrijker als

rationalisatie van de nog bestaande resten van de beschaving. Wij zien dan een Incarijk ontstaan, waarin de oude Mayacultuur geheel ovespoeld - en vaak zelfs overbouwd - is, terwijl de Tolteekse cultuur nog wel de schoonheid van enkele steden- als in de tijd van Montezuma - in stand kan houden, maar de werkelijke achtergronden zijn teloor gegaan. De achtergronden van de Mayacultuur blijven alleen nog bij bepaalde in de bergen levende stammen aanwezig. Dit is vooral het noordelijk deel van de Andes, waar men nog op latere datum het een en ander van de oude Mayacultuur terug kan vinden. De trek van de Maya's naar het noorden vond plaats door een klimaatsverandering in het zuiden, welke een soort volksverhuizing met zich bracht. De zo ontstane strijd is ook voor de veel later vallende trek van de Tolteken nog verantwoordelijk. Is dit voldoende?

Vraag: Wat is uw reactie op dit oordeel over het werk van de ODV? Bedrog en vaker nog zelfbedrog kan hierbij in het geding zijn. Men spreekt over dingen, waarvan mensen geen weet kunnen hebben. Maar moeten wij dan maar aanvaarden, dat die van gene zijde komen? U en ik kunnen ook dergelijke uitspraken doen. Niemand kan ze immers controleren? Indien wij met voldoende gezag spreken, vinden wij misschien nog gelovigen ook; enz.

Antwoord: Ik vind het aardig gezegd en zelfs heel redelijk. Ik kan verder opmerken, dat de verklaring omtrent zelfbedrog en zelfs bedrog ook toepasselijk zou kunnen zijn voor vele andere terreinen. Politiek, economie, godsdienst bv. Dezen echter, als meer gevestigde waarden, worden wél algemeen erkend. De uitspraken, die daar met groot gezag worden gedaan, bijvoorbeeld over de mogelijkheid al dan niet een economische crisis te voorkomen, het al dan niet toenemen van de export in het komende jaar, het al dan wel niet slagen van een sociale of andere structuur om de maatschappij in dienst van de gehele mensheid te stellen, het bestaan van een koninkrijk der hemelen en dergelijke, worden algemeen aanvaard of althans niet openlijk bestreden en aangevallen.

Op grond hiervan meen ik te mogen stellen: men zal ons werk niet zonder meer op algemene basis mogen verwerpen, en zal slechts als de schrijver (van de behandelde vraag) mogen en kunnen stellen: alles wat voor mij niet controleerbaar is en wordt gezegd, zal ik terzijde leggen, daar ik voldoende meer overzienbare en voor mij vaststaande mogelijkheden en taken voor mij zie. Ik meen echter, dat zelfs iemand, die openlijk zo redeneert, zich ergens aan minder bewijsbare feiten en stellingen zal vastklampen, omdat de nuchtere feiten voor de doorsnee mens onvoldoende zijn om hem een leven met enig zelfrespect, enige levensvreugde en enige stuwkracht mogelijk te maken. Ook dan zal men kunnen spreken van zelfbedrog of mogelijk zelfs bedrog, bewust voor zich en anderen gepleegd. Mits men dit voor ogen houdt, kan de stelling van schrijver als zeer redelijk en aanvaardbaar worden gewaardeerd.

Toch moet mij een ding van het hart. Wij kunnen niets definitief bewijzen, - u kunt het ook niet -, zover het ons betreft, maar het feit, dat wij beschikken over controleerbare kennis over bv. toekomstige feiten - die voor normale mensen niet bereikbaar is - zou voor iemand, die zich ernstig met de zaak bezig wil houden en niet slechts eigen standpunt uiteen wil zetten, de aanleiding moeten zijn om toe te geven, dat niet alleen maar van zelfbedrog of bedrog sprake kan zijn, daar andere factoren aanwezig blijken te zijn in het werk. Meer dan deze simpele erkenning zal ik echter ook dan niet eisen. Wie voor zich logisch denkt en zoekt naar waarheid, komt vanzelf verder. Of hij daarbij ons aanvaardt en onze weg wil gaan, of een andere, is van minder belang.

Vraag: In een werk van Alice Baily wordt vermeld, dat de graaf de Saint-Germain nu werkzaam is als Heer der Beschaving, een functie, die naar kracht en inwijding gelijkkomt aan het werk van de Christus. Is dit juist?

Antwoord: Ik kan u bevestigen, dat de persoon, die enige tijd bekend was onder de naam graaf de st. Germain behoort tot degenen, die een hoger geestelijk peil bereikt hebben. Zijn activiteiten op aarde zet hij, echter niet in stoffelijke vorm, op het ogenblik voort. Het is mij niet bekend, dat hij hierbij Heer der Beschaving zou zijn en dus zou behoren tot de hoogste hiërarchie der ingewijden. Sprekende uit eigen kennis moet ik hier wel zeggen: dit weet ik niet zeker. Maar waarschijnlijk is het niet, want indien dit een feit geweest zou zijn, zou ik daarover zeker iets vernomen hebben.

Reactie: Maar dit werk zou door een Meester geïnspireerd zijn....

Antwoord: Tot mijn spijt moet ik ook hier mijn onwetendheid toegeven. U weet echter wel dat vele werken, die inspiratief ontvangen zijn, sterk lijden onder de persoonlijke inzichten en interpretaties van degenen, die deze werken ontvangen en weergeven, terwijl bovendien de neiging bestaat om de daarin voorkomende verklaringen aan al dan niet mythische persoonlijkheden van veelal zeer hoge rang toe te schrijven.

Vraag: Men vroeg een Chinees filosoof: wat is verstandiger, onze inzichten aan onze ondervindingen aan te passen dan wel onze ondervindingen aan onze inzichten.... Wat antwoordt u?

Antwoord: Ik zou zeggen, dat een mens die verstandig wil zijn, zijn inzichten steeds aan zijn ondervindingen aan zal passen. Hij zal zo zijn inzichten steeds kunnen baseren op de werkelijkheid en zo elk inzicht, dat hij bezit gebruiken, om zijn beheersing van de werkelijkheid te vergroten. Wie probeert de werkelijkheid aan te passen aan zijn inzichten, probeert krachten te beheersen, die zich aan zijn inzicht, zijn kennis en daarmee ook aan zijn vermogen tot reële beheersing zullen onttrekken. Het gevolg zal zijn, dat hij ofwel zeer grote teleurstellingen ondergaat, dan wel zozeer van de werkelijkheid afwijkt in gedrag en veronderstellingen, dat hij niet meer met anderen in de wereld op redelijke wijze kan samenwerken en leven. Dan behoort hij dus thuis in het gekkenhuis. De tweede maatregel kan alleen gelden voor de innerlijke wereld en de wijze, waarop men krachten daarin wil wekken, die men dan in de werkelijke wereld en ook in werkelijkheid erkende wereld kan uiten. Is dit voldoende?

Vraag: De wil van de mens, in dit geval door mij gedefiniëerd als het vermogen om omstandigheden naar eigen keus te ontwikkelen, is vaak in tegenstelling met het belang van anderen, of hetgeen voor onze ontwikkeling nodig is. U leert ons echter steeds weer ons eigen wezen door te zetten, in plaats van ons lot te aanvaarden. Is dit wel altijd juist? Moeten wij streven om onze wil gelijk te maken aan de wil van God?

Antwoord: 't Zou mooi zijn, wanneer een mens zijn wil gelijk kon maken aan die van God. Maar daar de meeste mensen niet weten, wat God eigenlijk wil en zelfs niet goed weten wat zij zelf willen, lijkt mij dit wel heel moeilijk waar te maken. Ik zou dan ook willen stellen: Wanneer je iets wilt, je baserende dus op je vermogen de omstandigheden te beïnvloeden, zul je met je willen en je mogelijkheden gebonden blijven aan de mogelijkheden en omstandigheden, die de Goddelijke Wil tot uitdrukking brengen. Volgens mij kun je niets willen, wat in strijd zou zijn met de goddelijke wil en totaliteit, zolang uw definitie van willen wordt aanvaard. Dat je door je wil een medemens zoudt kunnen schaden, is juist. Ik meen echter, dat je door alles te willen, wat alle anderen ook willen, de werkelijke schade veel groter zou zijn. Een zekere tegenstand is immers noodzakelijk, omdat deze een prikkel tot voortgaan en verdere ontwikkelingen schept.

Slechts indien men volgens eigen besef op onrechtmatige wijze door zijn willen anderen in hun leven of vrijheid zou beperken, zou ik mij daartegen willen verweren. Het feit, dat dit als onjuist wordt gevoeld, houdt reeds in, dat hetgeen men wil, zich ook tegen het eigen werkelijke Ik keert. Ten laatste zou ik in dit verband nog opwillen merken, dat de wil van de mens, ofschoon beperkt in mogelijkheid, hem niet is gegeven om na te gaan, wat een ander wil, maar om na te gaan in hoeverre het willen bruikbaar zal zijn om daarmee een doel te verwezenlijken, dat voor de mens - ook volgens zijn innerlijk besef - belangrijk is. Wanneer een mens daarbij begrip heeft voor de waarden van de schepping en de medemensen - een zekere ontwikkeling kunnen wij voor alle wezens, die in menselijke vorm incarneren toch wel vooropstellen - dan kan verder worden gesteld, dat de wil tevens voor het geheel niets anders dan goed tot stand kan brengen, zelfs wanneer men daarbij gericht is tegen hetgeen iemand anders als zijn belangen beschouwt.

Ik wil hier zelfs Goethe citeren, daar werkelijk kwaad in een door God geleide schepping niet denkbaar is. Zelfs de jonker met de paardevoet is immers "Der Geist der stets verneint und doch das Gute schafft"; zolang er sprake is van een willen, zelfs indien dit negatief is gericht, zal het voor het geheel uiteindelijk goede resultaten hebben. Daar waar geen willen, doch slechts een aanvaarden aanwezig is, zal men geen enkel resultaat bereiken, nog voor zich, nog voor een

ander en, om Ibsen te citeren, alleen nog maar goed zijn voor de knopensmelter. (Figuur uit Peer Gynt, die het waardeloze materiaal omstelt tot iets anders.) Zo iemand is een non-valeur, ten hoogste wat ballast, dat door anderen steeds maar weer op zij moet worden geschoven in hun streven. Iets, waarover men zich dan meestal nog beklagt ook.

Vraag: Wat te zeggen van Hitler in dit verband?

Antwoord: De meeste mensen weten niet eens wat Hitler eigenlijk was en is, omdat zij alleen de buitenkant van de zaak zien en niet eens kunnen beseffen, waarom die man eigenlijk groot is geworden en hoe dit mogelijk was. Kijk eens: toen Hitler begon, was hij nog stommer dan boer Koekoek. Maar men zeide hem, dat hij geniaal, dat hij wijs was. En dit geloofde hij zelf. Hij bedoelde het goed en wilde in het begin alleen maar vele dingen, die in zijn ogen onrecht waren, recht zetten. Men hoeft de middelen, die hij daarbij gebruikte niet te bewonderen, maar mag niet vergeten, dat velen ook die middelen toejuichten. Hitler bracht in het begin in Duitsland zelfs veel goeds tot stand. Dat hij zich daarbij niet heeft afgevraagd, welke prijs hij daarvoor betalen moest, is begrijpelijk. De meeste mensen vragen zich niet af, wat de prijs is. Praat u daarover maar eens met Schmelzer of Vondeling. Hitler begon al snel zozeer in zich te geloven, dat hij niet meer aan kon nemen, dat de wereld anders was, dan hij ze zag. Iedereen in zijn omgeving vond het noodzakelijk hem in die overtuiging te sterken. Hij leefde niet meer in die wereld, waarin u en anderen zijn optreden en de gevolgen daarvan ziet, maar in een geheel illusoire wereld, waarin hij meende het goede tot stand te brengen, terwijl hij in feite demonen ontketende over de gehele wereld.

Wiens schuld dit is? Het is eenvoudig om Hitler hiervan de schuld te geven. In feite was Hitler echter een dwaas, die zozeer verheerlijkt werd, dat hij tot waanzin gedreven werd. Degenen, die hem kapitaal verschafte in het begin, die hem verheerlijkten zonder het te weten - waaronder ook bv. Jacob Uhlstein, de mannen van I.G. Farben, Krupp, de Herrenjunkers, de landgoedbezitters in Pommeren en Pruisen om niet te vergeten zijn vele generaals, die hem als een parvenu verachtten, maar zich de hielen haast wond klaptten wanneer hij maar in de buurt kwamen, zijn meer verantwoordelijk dan hij. Wat gebeurde was in feite hun werk, niet dat van Hitler zelf. Deze mensen wilden allen groot blijven. Zij betaalden daarvoor elke prijs. Een prijs, die ook voor hen in de concentratiekampen werd betaald, aan de fronten, in brandende steden. Degenen, die hun bezit en grootheid ten koste van alles wilden behouden, zijn ten minste zo schuldig als Hitler zelf.

Zo bezien kan men van Hitler zeggen: Hij wilde het goede, deed het verkeerde, en schiep zo, door zijn ondergang, een nieuwe wereld. Want het is wel zeker, dat de wereld van heden zonder de misschien demonische inwerkingen van de hitlertijd niet zo ver zou zijn gekomen, als zij nu is. Vergeet daarbij niet, dat, zij het op een ander terrein en misschien iets later in de tijd, soortgelijke veel omvattende conflicten in de werel zouden zijn opgetreden. In de eerste plaats zou dan onder Stalin waarschijnlijk eerder een vernietigende in Europa een strijd tussen Rusland en de verdere wereld zijn losgebarsten, terwijl ook de ontwikkelingen in Azië een geheel ander verloop zouden hebben gehad. Vergeet hierbij niet, dat, lang voor Hitler werkelijk aan de macht was, reeds Japan bezig was om veroveringen van China e.d. voor te bereiden; dat lang voor er van enig conflict met Duitsland sprake was, il Duce in Italië bezig was de Abessijnen te scheren, terwijl in Indië een opstand dreigde.

Ten laatste, laat ons niet vergeten, dat alle landen, die zich nu op de borst kloppen, dat zij zoveel beter zijn, zoveel democratischer en eerlijker, de wreedheden, die men Hitler verwijt, hebben toegelaten en meer dan dit, zelfs weigerden "uit politieke overwegingen", joden uit de vernietigingskampen te redden. Mij dunkt, dat, al wilde m.i. Hitler oorspronkelijk goed en werd hij haast tegen zijn wil in de ontwikkelingen meegesleurd, dat zijn sohuld buiten twijfel is, wanneer wij de geschiedenis raadplegen. Maar laat ons dan ook niet vergeten, dat die schuld voor een groot deel wordt gedeeld door de naties, die nu nog steeds teruggrijpen op de gruwelen van het nazisme, wanneer zij hun eigen goed-zijn willen bewijzen. Duitsland werd door de mannen achter Hiler tot het brandpunt gemaakt van een wereld, die zo zwak was, dat zij zelfs niet meer wist wat zij wilde.

Is dit voldoende?

Vraag: Uitgeademde lucht bevat naar zekere informaties 100 keer zoveel koolzuur dan frisse lucht. Dat betekent, dat voor elke persoon in een huis, per uur 20m³ nodig is, om verbruikte lucht te vervangen. Roken enz, vervangen de lucht in ernstiger mate. Kunt u geven: a. de hoeveelheid frisse lucht, die per persoon per uur noodzakelijk is en b. het verband tussen ademhaling en bewustzijn?

Antwoord: a. Frisse lucht op zichzelf is niet bepalend. Het gaat om het gehalte aan zuurstof, dat aanwezig is. De opgegeven getallen kan ik niet zonder meer begrijpen. Ik meen echter te mogen stellen, dat het aanwezig zijn van voldoende zuurstof een eerste vereiste is voor het juist functioneren van het lichaam en ook van het bewustzijn. De hoeveelheden hangen af van de persoon, diens bezigheden enz. Getallen kan ik dus hier moeilijk geven.

b. Tekorten aan zuurstof brengen en vertraging van reacties en remming van denkprocessen. Tekort aan zuurstof betekent ondervoeding van de hersenen; de dan ontstane toestand heeft voorts vaak een minder goede doorbloeding van de hersenschors ten gevolge. Bij toenemend zuurstoftekort zal niet slechts sprake zijn van coma zonder meer, maar vooral wanneer ook drukverschillen aanwezig zijn, kunnen bovendien ernstige krampen optreden - dit in verband met hetgeen u opmerkte over duikers. Bij zuurstofarmoede ontstaat een overheersing van reeds in de hersenen aanwezige indrukken, zodat de reacties niet meer geheel op de werkelijkheid gericht zullen zijn. Dit treedt reeds op, vóór de comatoestand bereikt wordt. Een teveel aan zuurstof veroorzaakt een roes, waarbij de indrukken uit de wereld wel worden opgenomen, maar ondorschat. Dit is alles, wat ik hierop zo snel kan zeggen. Ten laatste dit: indien een volledige onderbreking van de zuurstoftoevoer optreedt, zal na rond 12 tot 13 minuten blijvende schade voor de hersenen kunnen ontstaan. Zelf bij een stilvallen van de bloedsomloop is in de weefsels meestal voldoende zuurstof aanwezig om te voorkomen, dat binnen 6 minuten onherstelbare schade wordt aangericht in de hersenen.

Vraag: In de mens is een verlangen naar meer kennis aanwezig. Dit is belangrijk zowel in zijn geestelijke als stoffelijke ontwikkeling. Welke factoren zijn hierbij van belang? Kan hierbij een vermoeidheid ontslaan?

Antwoord: Het streven naar meer kennis is in feite een soort frustratieverschijnsel. De mens, die alles heeft, wat hij nodig heeft en hebben wil, zoekt niet naar meer kennis en streeft niet. Hij zoekt ten hoogste steeds weer een emotionele beleving van het bereikte. Het streven naar meer kennis wijst dus op ontevredenheid met het eigen ik en eventueel de wereld. Uitgaande van het feit dat het streven bij de mens steeds weer een gevolg is van zijn behoefte eigen belangrijkheid te bewijzen - in wezen dus een frustratieverschijnsel - kunnen wij verder zeggen: de wil tot bereiken en streven vloeit voort uit het onvermogen van de mens om voldoende op te gaan in het milieu dan wel het op een door het ik bevredigende wijze te beheersen. De wil tot streven houdt op, wanneer het streven voor de mens, te vermoeiend of te kostelijk is geworden. Wij kunnen dit wel classificeren als vormen van vermoeidheid. Aan het streven komt ook altijd weer een einde, wanneer een doel bereikt is en nog geen nieuw doel voor het ik wenselijk of voorstelbaar is geworden. Wanneer wij spreken over het vergaren van kennis, of leren als deel van de levenskracht, zo kan worden gesteld, dat het erkende en opgenomene een deel is van de schepping. Het is daarom echter niet zonder meer identiek met levenskracht. Deze treedt wel op als basis van het vermogen tot leren en streven.

Wat het stoffelijk denkvermogen betreft moeten wij verder nog constateren, dat er na zekere tijd een oververzadiging ontstaat, waardoor eerst rust noodzakelijk wordt, voor nieuwe feiten kunnen worden opgenomen en verwerkt. Hersenvermoeidheid komt dus voor en limiteert in feite zowel het vermogen tot opnemen van feiten, als het maximale tempo, waarin nieuwe feiten kunnen worden opgenomen en verwerkt. U kunt echter in verband hiermede zeggen dat een van de kenmerken van de mens een zekere ontevredenheid is. Deze onvrede maakt hem juist tot mens, een strevend wezen, dat zijn bewustzijn steeds weer zoekt te vergroten. Hiermede moet ik mijn bijdrage beëindigen.

Goedenavond.

d.d. 27 jan '67

